

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J. S.**, proti žalovanému: **Městský úřad Starý Plzenec**, se sídlem Smetanova 932, Starý Plzenec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 7. 2021, č. j. 57 A 85/2021 – 6,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d ň ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora označené věci kasační stížnost, kterou se žalobce (stěžovatel) domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 7. 2021, č. j. 57 A 85/2021 – 6, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1290/2019/MěÚSP-23. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 140 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, nařídil stěžovateli – nájemci bytu ve stavbě bývalého lesního úřadu Š., K. č. p. X, Š., umístěné na pozemku st. p. č. X v katastrálním území Š., na níž jsou závadami ohroženy životy nebo zdraví osob či zvířat, jako jediné osobě, která se v této stavbě zdržuje, aby ji bezodkladně vyklidil.

[2] Současně s podáním kasační stížnosti však stěžovatel neuhradil soudní poplatek za kasační stížnost. Nejvyšší správní soud ho proto usnesením ze dne 28. 7. 2021, č. j. 5 As 220/2021 – 6, mimo jiné vyzval, aby ve lhůtě patnácti dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek ve výši 5000 Kč.

[3] Stěžovatel zareagoval na uvedenou výzvu podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 9. 8. 2021, jímž požádal mj. o osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud však usnesením ze dne 30. 9. 2021, č. j. 5 As 220/2021 – 19, žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků dle § 36 odst. 3 s. ř. s. zamítl z důvodu zjevné neúspěšnosti jeho kasační stížnosti.

[4] V posuzované věci totiž stěžovatel brojí proti usnesení krajského soudu, jímž byla jeho žaloba odmítnuta pro překážku věci rozhodnuté, která byla dle krajského soudu založena usnesením téhož soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 77 A 81/2020 – 12. Uvedeným usnesením byla odmítnuta žaloba, kterou se stěžovatel v minulosti domáhal zrušení téhož rozhodnutí, proti němuž brojil v nyní posuzované věci. Důvodem odmítnutí předchozí žaloby přitom byla její nepřipustnost způsobená tím, že stěžovatel nevyčerpal opravné prostředky, které mohl využít ve správním řízení. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

17. 10. 2013, č. j. 6 As 83/2012 – 34, konstatoval, že překážku věci rozhodnuté zakládá i usnesení, jímž byla žaloba odmítnuta pro nepřipustnost.

[5] Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném usnesení ze dne 30. 9. 2021, č. j. 5 As 220/2021 – 19, připustil, že analogické uplatnění závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2013, č. j. 6 As 83/2012 – 34, na nyní posuzovanou věc může být poněkud diskutabilní. Ve zmiňovaném případě byla totiž překážka věci rozhodnuté založena usnesením, jímž byla žaloba odmítnuta jako nepřipustná, jelikož směřovala proti aktu, který nebyl rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto byl ze soudního přezkoumání vyloučen, ve srovnání s nyní posuzovanou věcí se tedy jednalo o značně odlišnou procesní situaci. Nejvyšší správní soud však uzavřel, že ani eventuální nesprávná aplikace tohoto závěru by nic nezměnila na skutečnosti, že v posuzovaném případě byl nepochybně dán stejný důvod pro odmítnutí žaloby, pro nějž byla odmítnuta žaloba stěžovatele posuzovaná krajským soudem pod sp. zn. 77 A 81/2020. Z doručky založené ve správním spise a rovněž z již zmiňovaného usnesení krajského soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 77 A 81/2020 – 12, totiž vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 16. 3. 2020, přičemž stěžovatel v něm byl poučen o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí odvolání ve lhůtě patnácti dnů ode dne jeho oznámení, této možnosti však nevyužil. Vzhledem k tomu, že lhůta pro podání odvolání marně uplynula v úterý 31. 3. 2020 (tj. ještě před podáním první žaloby), bylo ke dni vydání nyní napadeného usnesení krajského soudu zřejmé, že stěžovatel nemohl v mezidobí od podání první žaloby do podání nyní posuzované žaloby podat proti žalobou napadenému rozhodnutí včasné odvolání, a nemohl tak vyčerpat opravné prostředky dostupné ve správním řízení. Pokud by tedy krajský soud žalobu neodmítl s odkazem na překážku věci rozhodnuté, musel by ji nepochybně opět odmítnout pro nepřipustnost z důvodu nevyčerpání opravných prostředků dostupných ve správním řízení, výsledek řízení by se tedy pro stěžovatele nezměnil.

[6] Vzhledem k zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném usnesení ze dne 30. 9. 2021, č. j. 5 As 220/2021 – 19, stěžovatele opětovně vyzval k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě patnácti dnů od doručení tohoto usnesení, přičemž ho znovu poučil o následcích nesplnění této výzvy ve stanovené lhůtě.

[7] Uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu bylo stěžovateli doručeno prostřednictvím držitele poštovní licence dne 11. 10. 2021, lhůta pro zaplacení soudního poplatku tedy marně uplynula v úterý dne 26. 10. 2021.

[8] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v soudem stanovené lhůtě soudní poplatek za kasační stížnost neuhradil, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než řízení o kasační stížnosti podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavit.

[9] Jelikož bylo řízení o kasační stížnosti zastaveno, nemá podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků řízení právo na náhradu jeho nákladů.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 4. listopadu 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu